

Tevékenységi tervek

Tervezett projektek a tevékenységekbe integrált tanuláshoz

A projekt címe: „Tavaszi szél vizet áraszt” (március 22. Víz világnapja)

A projekt megvalósulásának tervezett ideje: 2023.03.20.-2023.03.24.

A projekt tervezett indító élménye: Zelk Zoltán: A patak meséje

A projekt várható lezáró élménye: Séta a Teleki-Tisza kastély kis tavához, közben a tavasz jegyeinek újbóli megfigyelése, mi változott a legutóbbi szemlélődésünk óta

A projekt megvalósítása során kiemelt céljaink:

A gyerekek figyelmének felhívása a víz fontosságára, a vizek és a környezet tisztaságának megóvására. Legyenek ötleteik és ki tudják fejezni magukat a témában, illetve rendelkezzenek összefüggő ismeretekkel.

A projekt során megvalósítandó feladataink:

Tapasztalatszerzés biztosítása közvetlen tapasztalással, IKT eszközök alkalmazásával. A kreatív gondolkodás és összefüggő beszéd fejlesztése kérdések feltételével és beszélgetéssel, az átélt élménye elmondatásával.

A projekt során kiemelten fejleszthető képességek pl: Ismeretek bővítése, b első képalkotás- és fantázia, kognitív képességek, összefüggés keresés, játékos

matematika, logikai műveletek fejlesztése összehasonlítással (kevesebb-több, rövidebb-hosszabb, széles-keskeny, kicsi-nagy...stb) megállapításával, figyelem, logikai feladványok megközelítési útvonala, nagymozgások, szem-kéz-láb koordináció, keresztcsatornák, helyes eszközhasználat, finommotorika, hallásfejlesztés, szerialitás, szociális kompetenciák, kommunikáció (verbális, non verbális), szókincsbővítés, téri és síkbeli tájékozódás...

<p>Munka jellegű tevékenységek</p>	<ul style="list-style-type: none"> • önellátás, önkiszolgálás, önálló öltözködés • segítség tekintetében: -kérés, -elfogadás, -nyújtás, megtapasztalása/megtapasztaltatása • csoport rendjének fenntartása, pakolás • tevékenységekhez szükséges átrendezésekben való részvétel • pihenéskor az ágyak szét-, és összerendezése • ágyneműk önálló fel-, és lehúzása • naposi feladatok ellátása • önállóan választott felelősi feladatok (öltöző, mosdó) • a reggelihez kitálalt kenyérszeletek önálló megkenésének gyakorlása • kés használatának megkezdése és helyes elsajátítása • tavaszi dekoráció elkészítése 	
<p>Játék</p> <p>Játék feltételeinek biztosítása</p> <p>(ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez, kiegészítő eszközök készítése)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • szabad levegőn tartózkodás és játék - időjárás függvényében - kiemelt fontosságú • a gyermekek önálló ötleteinek segítése, kreativitásuk támogatása, az adódó helyzetek maximális kihasználása • az „unatkozó”, illetve az „elhúzódó” gyermekek játékba segítése • az „agresszív” és/vagy „romboló” tevékenységek helyes irányba fordítása a játék sokszínűségét felhasználva, s egyúttal más alternatívák felajánlása, melyből a gyermek választhat 	

	<ul style="list-style-type: none"> • Az Érzelmese társasjáték foglalkozásba iktatása az érzelmi intelligencia, kommunikáció és önkifejezés fejlesztésére • társasjátékok <ul style="list-style-type: none"> - Túl az Óperencián - Elveszett játékok - Úton az oviba - Memory - Camelot - Jenga 3 in 1 - A természet körforgása c. társasjáték • Mi változott meg? • Ki bújt el a takaró alatt? • Mit visz a kishajó...? • Igaz-hamis • Mi lehetne, ha...? <p>Különböző használati tárgyaknak igyekszünk új funkciókat kitalálni.</p>
--	---

<p>Külső világ tevékeny megismerése</p> <ul style="list-style-type: none"> • Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek • matematikai tapasztalatok, matematikai játékok 	<ul style="list-style-type: none"> • Beszélgetőkör a Föld vizeiről a földgömb segítségével. Mennyi víz van a Földön? Milyen halmazállapotokban? • Vizeink kialakulása, a víz mozgása, folyó és állóvizek, édes és sós vizek, forrás, patak, folyó, tó • Vizeink és élőviláguk <p>- Tavaink növényei (https://www.youtube.com/watch?v=Tv7uQmS8cnM)</p>
---	---

- Utazások a földgolyón- Búvár paradicsomok
(https://www.youtube.com/watch?v=bcuAEfIKfvg&list=PLIO3z2KUbgUX0-axhtBR1-6nsqi7_uhUJ&index=37)

- Horgászat: Az általam készített filc halak (és horgászbotok) segítségével halmazok képzése, egyesítése, tulajdonságok változtatása (hozzátevés, elvétel, ugyanannyivá tétel), meghatározott sorrend szerinti halászat, sorképzés, matematikai fogalmak, relációs szókincs kialakítása, barchoba
- A víz, mint energiaforrás, a víz hasznosítása
- A víz körforgásának interaktív bemutatása az általam készített festett kartontábla és nyilak segítségével, a gyermekek aktív közreműködésével és IKT eszközök segítségével

- A víz útja

(<https://www.youtube.com/watch?v=CFJdHOw3vRI>)

- Albert mondja- Víz, a végtelen körforgás

(<https://www.youtube.com/watch?v=6PCTQcmal10>)

- Miért fontos a víz az egészségünk szempontjából?
- Tények és érdekességek a vízről!
- Mit tudunk tenni vizeink védelmében?

Verselés, mesélés

- Beszélgetőkör arról, hogyan jelenik meg a víz a mesékben? Milyen meséket tudnak felsorolni,

- anyanyelvi játékok
- beszélgető kör
- drámajátékok

melyben víz, vagy ezzel kapcsolatos tárgy, vagy élőlény szerepel?

- Ez a szoba nem egy szoba, hanem egy hatalmas tó... mik laknak benne?
- Feleselő című beszédészlelést fejlesztő kiadvány
- Találós kérdések²
- Mesék³
  - Zelk Zoltán: A patak meséje
  - Fésűs Éva: Esőmese
  - Mester Györgyi: A csacsogó kipatak
  - Az aranyhal (magyar népmese) (Ki mit kívánna az aranyhaltól?)
  - Mester Györgyi: A csodatévő Flóra-kút
  - Móra Ferenc: Nagymosás volt nálunk
- Versek:

Osvát Erzsébet: Tükörtócsa

Tölgyfa körül tükörtócsa.
A faágon három csóka.
Három csóka, négy veréb,
nézi magát, szép-e még?

Lerepül két szomjas cinke,
lerepül a tiszta vízre,
kortyolja a friss vizet.
Vidám trillával fizet.

Weöres Sándor: Éren-nádon

Éren-nádon sikló kúszik,
kicsi patak-ágyon vizicsibe úszik.
Hajló nád közt kotlós zizzen,
vizicsibe-népét tereli a vízben.

Ér tükrében látszik az ég is,
fejetetején a vizicsibe-nép is.
Siklók, békák, pókok látják
vizicsibe-pásztor vizicsibe nyáját.

Kányádi Sándor: Kerekítő (ism)

Amott egy nagy kerek felhő,
alatta egy kerek erdő,

	<p>kerek erdőn kerek tisztás, közepében kicsi kis ház, abban lakik Kereki, ki az erdőt kerüli.</p>	
--	--	--

<p>Rajzolás, festés, mintázás, kézimunka</p>	<ul style="list-style-type: none"> • béka készítése papírhengerből nyírásal, festéssel, ragasztással <ul style="list-style-type: none"> • Buborékfestéssel víz alatti világ készítése <ul style="list-style-type: none"> • medúza készítése nyírással, festéssel, fűzéssel 	
---	---	--

<p>Mozgás</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Játékos, mindennapos testmozgás az udvaron • Bemelegítés járás-, és futásgyakorlatokkal 	
----------------------	--	--

<p align="center">(a mindennapos testmozgás játéka, feladatai)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Szalaggyakorlatok (a víz hullámmozgásának utánozásával) • Árvíz A gyermekek tágas körben ülnek. A játékvezető különböző vezényszavára a játszóknak más és más feladatokat kell elvégezniük. „Árvíz”-nél mindenki feláll a székére, nehogy vizes legyen a lába. „Tűz”-nél a földre guggolnak, hogy tábornüzet gyűjtsanak. „Hó vihar”-nál mindenki hazamegy, vagyis a székére leül, és felhúzott lábát átölelve melegszik. „Jön a medve” kiáltásnál pedig a játékvezetőhöz futnak védelemért. A játék megismertetésénél csak két vezényszót használjunk. Ha már ezeket jól ismerik, bővítsük először három, majd később négy szavasra a játékot. A vezényszó elhangzása után ne beszéljenek, hanem cselekedjenek. Egymást ne figyelmeztessék, ha hibáznak, hanem mindenki a saját elhatározásából gyorsan tegye azt, amit jónak lát. Úgyes vezetéssel élénkké és változatosabbá tehetjük a játékot, mely kis helyen, rövid idő alatt jól megmozgatja a gyermekeket. Érdekes változata ennek a játéknak a következő: A játékvezető behunyja a szemét mintha aludna, és azt mondja, hogy „Behunyom a szemem és azt mondom, hogy pl. „árvíz”. Ekkor a gyermekek, nehogy a játékvezetőt felébresszék, egészen halkán és óvatosan mozognak. Amikor teljes lesz a csend, kinyitjuk a szemünket, és csodálkozó arcot mutatunk, mintha nem értenénk, hogyan kerültek pI. „árvíz”-ből „tűz”-be. A „jön a medve”-nél pedig úgy csinálunk. • Választott játék • Séta a faluban 	
<p align="center">Ének, zene, énekes játék, gyermektánc</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Mély kútba tekintek • Tavaszi szél vizet áraszt(dallambújttatással) • Által mennék • Mondóka (ritmustapssal és mérőzve): Liccs, loccs, liccs, loccs, Megy a hajó a Dunán, Lemaradt a kapitány. Kiabál, trombitál, De a hajó meg nem áll. • Zenehallgatás (ki is próbáljuk): - Üveghárfa (https://www.youtube.com/watch?v=XKRj-T4l-e8) 	

MELLÉKLET:

I. Tények és érdekességek a vízről

- A Föld felszínének több mint 70%-át víz borítja, ennek csupán 1%-a alkalmas emberi fogyasztásra.
- A világ számos pontján, több mint 1,2 milliárd ember nem jut egészséges ivóvízhez.
- A víz az egyetlen olyan anyag a Földön, amely mindhárom halmazállapotában, jég, víz és gőz formájában is megtalálható a természetben.
- Magyarország egész területe a Duna vízgyűjtőterületére esik. Hazánk rendkívül gazdag felszíni és felszín alatti vizekben, a vezetékes ivóvíz 90%-át a felszín alatti vízkészletek biztosítják.
- A magyar háztartások átlagos vízfelhasználása 110 liter/ fő naponta, Afrikában kevesebb, mint 20 l.
- Néhány érdekes, vízfogyasztással kapcsolatos adat:
  - Ivás, főzés: 1-5 liter/ fő/nap
  - Fürdés: 75-200 liter/ alkalom
  - Mosás: 40-100 liter /alkalom
  - Mosogatás mosogatógéppel (8-12 terítékes): 12-20 liter/ alkalom
  - Mosogatás folyóvízzel: 40 liter/ alkalom
  - WC öblítés = 11-26 liter/ alkalom
  - Csöpögő csap: 40-120 liter/ nap

A víz maga az élet. Vízmű nélkül nem alakulhattak volna ki nagyvárosok, ugyanis a vízvezeték, illetve a szennyvízelvezetés nélkül a városok járványhelyzete igazán rossz lenne. Itt is bebizonyosodik, hogy az egészséges víz maga jelenti az életet.

Hasznos tudnivalók a vízről

- Az emberek 55-65 százaléka krónikusan vízhiányos.

- Az emberek 37 százalékánál a szomjúságérzet annyira gyenge, hogy gyakran összetévesztik az éhségérzettel, ezért akkor esznek, amikor csak egy pohár vizet kellene inniük - sokan ezért híznak el.
- Megállapítást nyert, hogy a víz bevétele 80%-kal növeli a fizikai álló- és a munkavégző képességet. Ha nem iszol elég vizet, a vér besűrűsödik és nehezebben folyik. Ez nem csak a szervekben és a szövetekben okozhat nehézségeket, de a szívben is, mert annak most ezt az eliszaposodott vért kell pumpálnia. Ezért a nappali fáradtság leggyakoribb oka valójában az enyhe kiszáradás.
- Már 2 százalék folyadékvesztés megzavarhatja a rövidtávú emlékezetet, nehézségeket okozhat az alapműveletek elvégzésénél, és összpontosítási zavarokat egy képernyő vagy egy kinyomtatott oldal felfogásánál.
- Általában 8-10 pohár víz minden nap elengedhetetlen.
- Az üdítőitalok vízelvonó anyagokat is tartalmaznak. Eltávolítják az őket feloldó vizet, és szervezetünk víztartalékaiból is elvonnak. Egy pohár kóla gyakran két pohárnyi vizet von el a szervezettől.
- Az emberi test kétharmad része és az agy 75%-a víz. Az emberi vér 83%-a, a csontok 25%-a víz. Víz teszi ki a paradicsom 90%-át, az ananász és a kukorica 80%-át és egy fa 70%-át. A lényeg: akárhova nézel, a víz ez élő szervezetek legfontosabb építőeleme.
- Víz több anyagot old, mint bármely más folyadék. Bárhol folyjon, a szervezetben vagy a vízvezetékben, a víz vegyi anyagokat, szennyeződések, ásványi anyagokat és tápanyagokat hordoz magával.
- Amikor valakinek szomjúság érzete támad, addigra a szervezet már 1%-ot veszített vízháztartásából. Inni még az előtt kell, hogy a szomjúságérzet jelentkezne. A szervezetnek akkor is szüksége van vízre, ha nem vagyunk szomjasak.
- A víz segít fenntartani az egészséges testsúlyt, mert szabályozza az étvágyat és az anyagcserét. A vízfogyasztás jobb egészséghez vezet azért, hogy kiöblíti a szervezetből a salakanyagokat és baktériumokat, amik betegséget okozhatnak. A víz az elsődleges szállítási módja a tápanyagoknak a szervezetben, és elengedhetetlen a megfelelő vérkeringéshez is. A víz segíti az emésztési folyamatot és megelőzi a székrekedést is.
- Az újszülöttek kb. 75-80%-át víz alkotja.
- Egy 80 kg súlyú felnőtt kb. 54 liter vizet tartalmaz.
- 10%-os vízhiány esetén a vesék működése leáll.

Mit tehetünk bolygónk megmentéséért?

Személyesen és közösségi formában három megoldást gyakorolhatunk!

- Mérsékelni a vízfogyasztást.
- Mérsékelni az autótól való függést.

- Mérsékelni a nem újrahasznosítható nyersanyagok elégetését.
- Mérsékelni az elektromos fogyasztást.
- Újrahasznosítani. Újra át kell gondolni fogyasztási szokásainkat. Minden újrahasznosítható dolgot újrahasznosítani: műanyagokat, friss gyümölcs és zöldség héját, papírt és papírneműt, üveget és alumínium dobozokat.

A víz: - alapja minden életnek - az élet kezdete és vége

A víz lehet: fagyos, hideg, forró, fűvő, szilárd, folyékony, légnemű, édes, sós, kemény és lágy, tiszta, szennyezett, csillogó, ragyogó, áttetsző, világos, sötét, kékes árnyalatú, zölden csillogó, ezüstös, aranyan pompázó, barátságos, félelmetes, sekély, mély.

Tudunk a vízben: fürödni, ugrálni, úszni, játszani, pancsolni, bugyborékolni, megfigyelni a növény és állatvilágot, köveket és kagylókat keresni

Tudunk a vízen: utazni, hajózni, csónakozni, csúszdázni, vízisíelni, szörfözni, hajót eregetni Mire használjuk a vizet? Főzni, mosogatni, inni, mosni, tisztítani, játszani, felfrissülni, lehűlni, melegedni, virágot locsolni, spriccelni, állatokat itatni, festeni, kezet mosni, fogat mosni, autót mosni, megkeresztelkedni...

II. Találós kérdések

Fenn is van, lenn is van,
kinn is van, benn is van,
néma is, zenél is,
lágy is és kemény is,
fehér is, szürke is,
lomha is, fürge is. Mi az?
(víz)

Felhőből jön, földre ér,
onnan hamar visszatér. Mi az?
(eső)

Hanyatt fekszik,
úgy szalad,
Erdőn, völgyön át halad. Mi az?
(patak)

Hol vizet önt, hol havat int,
Hol jeget szór fejedre,

S elszáll - pedig szárnya sincsen - Nyugatra, keletre.
(felhő)

Olyan, mintha porcukorral
szórnák be a tájat,
fehérek a növények,
és fehérek a házak.
(hóesés)

Szürke szárnyú nagy madár,
szürke lesz a nagy határ,
ha ősszel a földre száll.
(köd)

Zúgva-zengve zuhog alá
ha gát állja útját,
majd csendesen hömpölyögve,
minden akadályt legyőzve
folytatja az útját. Mi az?
(folyó)

Nyáron táncol, ringatózik,
télen jól betakarózik. Mi az?
(tó)

III. Mesék

Fésűs Éva: Esőmese

Ősz van. Locsipocsi eső kotyog, fecseg szünet nélkül az ablak alatt. Pletykázik a mindig szomjas, öblös torkú csatornával, az meg tüstént továbblocsog mindent a vízgyűjtő dézsának. A kövér dézsa egy percig sem bír semmit magában tartani, mert lyukas, ezért aztán csobogva, csörgedezve adja tovább az eső meséit a kerti útnak, amitől valamennyi olyan kacskaringós lesz, hogy se vége, se hossza.

A bádoghasú öntözőkanna mindezt hűvösen hallgatja a veranda sarkában, csak elvétve szól közbe, ha egy-egy eltévedt vízcsepp nagyot koppan rajta. Haragszik az esőre, mert szeszélyes és kiszámíthatatlan. Sohasem akkor érkezik, amikor várják.

Az öntözőkanna még arra az esetre is nagyon jól emlékszik, amikor nyáron egy tulipán torokgyulladást kapott a kertben a szárazságtól.

Doktor Duruzsi Darázs baljós zümmögéssel röpdöste körül a bágyadozó virágot.

- Záporesővel gargarizálj! - dűnnyögte - Ennek az az egyetlen orvossága.

Igen ám, de hogyan, amikor hetek óta nem volt eső, és egy tenyérnyi felhő sincs az égen?

-Zzzz! - mondta komoran Duruzsi doktor. - Az eset súlyos. Én felírom az esőt jázminlevélre. Ha itt nincs, a nagy hegyek mögül kell megszerezned, de ez már a te dolgod.

Fizetségül magával vitt egy morzsányi virágport és továbbrepült a fonnyadó rózsákhoz. Annyi betege volt, azt sem tudta, melyik virágkehelybe kukucskáljon. Az egyik korán hervadt, a másik nem tudott kinyílni, a harmadik fejfájást kapott a saját illatától - de egyik sem volt olyan lázas beteg, mint a tulipán.

-Mi lesz velem? - sóhajtott - Hiszen én nem tudok elmenni az esőért!

A kerti ösvényen csigabiga ballagott maga húzta, fényes országútján. Rosszkedvűen nyújtogatta a szarvait.

-Ugye, neked is hiányzik az eső? - szólította meg a tulipán.

-Hiányzik, bizony, de addig semmi sem lesz belőle, amíg a békák nem kuruttyolnak érte. A tulipán nem szerette a békákat, mert mindig udvariatlanul fickándoztak a virágok között. Most mégis megszólított egy arra ugráló zöld pocakost.

-Nagyon kérlek, segíts rajtam! - suttogta, és megmutatta Duruzsi doktor receptjét.

-Eső? Hehe! Az kéne, meg egy kis szivárvány! - heherészett a zöld pocakos, miközben szórakozottan elkapott a nyelvével egy vigyázatlan legyecskét. - Kérésedet továbbítom a szélnek, mert amíg ő nem fúj, semmi sem lesz az égészből. De addig se csüggedj, kis tulipán, fel a fejjel, majd csak beborul!

Azzal hipp-hopp-zsupsz! - továbbugrált, és belefeszeselt a közeli patakba.

Amint a tulipán a vízcsobbanást meghallotta, még jobban szenvedett. Legszívesebben ő is a sekély vizű patakba vetette volna magát, de nem tehetette, hiszen a virágok egy helybe gyökerezve élik le az életüket.

A szél meghallotta a béka vartyogását, és nyomban forgolódni kezdett, de csak száraz port kavart.

-Jaj, ne! Ne! - fulladozott a tulipán. - Inkább erre a jázminlevélre kellene esőt hoznod, hogy meggyógyuljak.

A szél aprócska fürgeteg volt, ház körül szemetet söprögető, és nem tudott átrepülni a magas hegyeken, de röstellte bevallani, ezért azt mondta:

-Akár egész felhőszakadást is hoznék neked, tulipán, de addig nem lehet eső, amíg a csacsi nem ordít érte!

A csacsi a sövénykerítés mellett legelészett. Felkapta szürke fülét.

-I-ááá! Olyan szép hangom van, hogy attól minden felhő sírni kezd, de addig mégsem lesz eső, amíg a madarak magasan repülnek.

-Madarak! Madarak! - integetett felfelé a tulipán. - Gyertek, szálljatok le egészen alacsonyra, hogy megjöjjön az eső, és én meggyógyuljak!

A madarak visszaintegettek.

-Bizonyos, ha mi lejjebb szállunk, megerednek az ég csatornái, de kitárt karjával ijesztget minket a madárijesztő. Amíg ő nem ad engedélyt, hogy leszállhassunk, addig nem lesz eső.

-Ó, hiszen ez nagyon egyszerű! - derült fel hirtelen a tulipán. - A madárijesztő itt áll a szomszédos konyhakertben, csak szólni kell neki, és minden rendbe jön.

A madárijesztő csakugyan ott állt, és nagy tekintélynek örvendett, mert minden délután megnőtt az árnyéka, és azt beszéltek, hogy a kalapját valamikor okos ember viselte.

Most mégis sajnálkozva tárta szét a karját.

-Mit képzelsz, tulipán? Én azért állok itt, hogy a madarakat elhessegessem. Ha nem így teszek, elveszik tőlem a kalapom!

-Ezt igazán nem kívánhatom! - sóhajtott bocsánatkérően a tulipán és csüggedten lehajtotta a fejét. "Holnapra végem" - gondolta, mert már alkonyodott és felhő sehol sem látszott az égen.

S akkor egyszer csak hirtelen, csodák csodája, mégiscsak megeredt a zápor! Ezüstösen peregve, szitálva, üdítve omlott a piros tulipánra. De jutott belőle a rózsáknak, a sárguló bajszerű fűkatonáknak, sőt még a bánatos csigabigának is, aki úgy felvidult tőle, és egyszeriben olyan erősnek érezte magát, hogy aznap emeletes házról álmodott.

Felhő pedig most sem úszkált az égen, sőt úgy tűnt, mintha a lemenő nap fénye megkétszereződött volna. Mosolygós kislányarc hajolt a virágok fölé.

-Szerencse, hogy hazajöttünk, mert még kiszáradt volna a kertünk! - hallotta a tulipán, mialatt tűzpiros torkát hűsítve öblögették a vízcseppek. Csodálkozni sem volt ideje, csak akkor, amikor már lement a láza, és az öntözőkanna is megpihent a kerti úton.

-Varázslat történt! - lehelte a tulipán.

-Dehogy! - kottyant meg a maradék víz az öreg kannában. - Csak egy kislány jó szívvel cselekedett.

-Méhozzá egészen kicsi kislány! - bólogattak a magukhoz tért rózsák, mire az egész kert mosolyogni kezdett.

A béka ámuldozva pillogott ki a patakból. Még ilyen!... Elhallgattak a madarak, a szél meg se zizzent a bokorban, a madárijesztő pedig mélyen a szemére húzta híres kalapját.

Mindenki elgondolkodott a dolgon - csak a csacsinak nem jutott eszébe semmi, de hát ezt őtőle nem is lehet rossz néven venni.

Zelk Zoltán: A patak meséje

A patak szélén álldogáló bokor egyszer megkérdezte a locsogó pataktól:

- Mondd, hová sietsz, hogy sohasem állsz meg? Mi dolgod van tulajdonképpen?

- Elmondanám - felelte a kispatak -, ha versenyt futnál velem, mert hosszú ez a történet, s nincs időm órahosszat beszélgetni. De, ha akarod, utam végén elmondom a folyóparti fának s megkérem, hogy üzenje meg neked egy falevélen.

A bokor örömmel beleegyezett, s várta, hogy mikor jön meg a falevéltre írt üzenet. Nem sokáig kellett várnia, harmadnap odaérkezett a természet postása, a szél, s a bokor ágai közé hajította a folyóparti fa üzenetét. Köszönt is, de nem állt meg, hiszen még messzi út várt rá, erdőkbe, kertekbe, hegyek tetejére vitte a rábízott faleveleket.

A patakparti bokrok kíváncsian hajoltak össze a lombjaikkal, valamennyien tudni akarták, mi van a levélben. De várniok kellett, míg kisüt a nap, mert bokortársuk már bizony öreg volt, s csak napfénynél tudott olvasni. Mikor aztán a nap kisütött, megtudhatták végre, hogy miért olyan sietős az útja a patakknak.

- Egyszer régen, nagyon régen, négy testvér élt a földön: négy kis forrás. Nagyon szerették egymást, boldogan éltek együtt a hegy tövében, csak azon búsultak, hogy nem vándorolhatják be az egész világot. Öreg barátjuk, a hegy, azt tanácsolta nekik, hogy az egyik induljon világgá, s ha hazajön, mesélje el a többieknek, hogy mit látott. Így is történt.

Nagy búcsúzkodás, sírás-rívás közben útra kelt a kis forrás, miközben a hegy, a szél s az erdő jó tanácsokat kiabáltak utána. De hiába várták, elmúlt egy év, elmúlt kettő, elmúlt három, a forrás még mindég nem tért vissza.

Amikor aztán a negyedik évben is hiába várták, elhatározták, hogy egyikük elindul s megkeresi. Igen ám, de hol, merre, mikor már negyedik éve nem hallottak róla semmit? Így töprengtek, szomorkodtak, mikor váratlanul egy madár szállott le hozzájuk, s kéretlenül is megszólalt:

- Nagy hírt hozok nektek a testvéretekről! Akár hiszitek, akár nem, már nem forrás ő, hanem tenger! Olyan nagy és hatalmas, hogy három hét alatt sem tudok átrepülni a partjai között. Ő már nem jöhet többé közétek, de nagyon vágyik utánatok, s ezért arra kér, hogy ti menjetek hozzá.

Egyéb sem kellett, az egyik forrás rögtön útra kelt, s ment, amerre a madár vezette. De ő sem jött vissza, sem egy, sem két, sem három év múlva, helyette is madár jött el a negyedik évben.

- Akár hiszitek, akár nem, folyó lett a ti testvéretekből! Nagyon vágyik már utánatok, kér, hogy menjetek el hozzá... Amikor idáig ért a bokor az olvasásban, megszólalt a patak:

- Egy percre megállhatok, a végét már én mondom el. Amikor ezt meghallottam a madártól, én is útra keltem. Patakká változtam, s azóta is mindennap elszaladok folyóvá lett testvéremhez. Legkisebb testvérem, a forrás üzenetét viszem a folyóhoz, ő pedig a

tengerhez. Így élünk mi négyen azóta is együtt, így szeretjük egymást továbbra is, s így fogjuk szeretni, amíg világ a világ...

Mester Györgyi: A csacsogó kispatak

A tavaszi hóolvadást követően, az erdei barlangból egyszer csak felszínre bukkant egy vékonyka vízerecske. Még patakocskának se volt mondható, hiszen alig csörgedezett benne víz, de az élni akarása hatalmas volt, ezért a tavaszi esőktől megerősödve, buzogva, nagy lelkesedéssel folytatta útját a szelíd domboldalról lefelé.

Amikor lapos részre, kavicsos talajra ért, kicsit szétterült, de csak annyira, hogy azért az a létét, a további haladását ne akadályozza.

Vidáman csobogva folytatta megkezdett felfedező expedícióját. Furdalta a kíváncsiság, milyen lehet a világ az addig megismert erdőn, dombokon és füves réteken túl? Van-e valahol egy nálánál jóval nagyobb víz, amivel érdemes szövetségre lépni, egyesülni vele? Kavicsos medrében hát virgoncan, csacsogva haladt tovább. A kisebb szikladarabokon átbukfencezett, a nagyobbakat megkerülte, közben hófehér habfodraiban gyönyörködve tudatta a környezetével, hogy ő itt van, és már nem lehet megállítani, nem lehet őt csak úgy eltaposni.

Egy idő után már ki is törlődött az emlékezetéből, honnan került a napvilágra, hogyan jutott a karsztbarlangból a felszínre, de arra mérhetetlenül kíváncsi volt, mi van előtte, mi vár még rá, merre vezet az útja?

Örömmel találkozott volna egy nagyobb, legalábbis, nálánál nagyobb vízfolyással. Előre haladtában hát folyton kérdéseket tett fel mindenkinek, akivel csak összehozta a sors. Amikor szomjazó madárka szállt le a partján, rögtön nekiszegezte a kérdést.

- Mit láttál, jártodban-keltedben, kis madárka? Van-e arrafelé, amerre én haladok, nagyobb folyó, esetleg állóvíz?

A madárka azt felelte.

- Amerre én jártam, ott csak magas fenyőóriások, sűrű bokrok voltak. Még fészket rakni se volt könnyű közénk. De legalább, ha sikerült, a nagy bozótban védve voltak az otthonom, és a fiókáim.

A madárka, miután szomját oltotta, towarepült. A nyári esőktől időközben folyóvá duzzadt patakocska is folytatta az útját. Nem sokkal később, inni vágyó szarvasok sorakoztak fel a partján. Nem tudta megállni, hogy őket is ki ne faggassa, láttak-e, jártukban-keltükben, valami nagyobb vizet, vízfolyást?

A szarvasok először szóhoz se jutottak, csak nyelték nagy kortyokban a vizet, de miután a szomjukat oltották, szóba elegyedtek a folyóval.

- Amerről mi jöttünk a csordával, ott csak az odvas fák törzsében, a nagyobb tócsákban megálló esőlével találkoztunk, azért is voltunk olyan nagyon szomjasok. Köszönjük neked kis folyó, hogy ihattunk belőled.

Az immár folyóvá duzzadt kis patak, a választól kicsit csalódottan folytatta az útját. Továbbra is kerülgette a nagyobb kődarabokat, átbecskázott a kisebbeken, és be nem állt a szája. Folyton csak csacsogott, kérdezősködött, minden elébe kerülő ismerőstől, idegentől.

Néha halakkal is módjában állt összetalálkozni, az ívóhelyükre igyekvő pisztrángokkal, de ők fontos dolguk miatt annyira siettek, szóba se álltak a folyócskával. Az pedig csak haladt tovább, előre, lelkesedése nem csökkent.

Egyszer csak, váratlanul, útját állta egy mocsár. Hogy „mocsárnak” hívták, azt nem tudta, hiszen még sohasem volt érkezése ilyen látványhoz, de azonnal megtapasztalta, hogy innen bizony nehéz lesz tovább jutnia. A mocsár sekély, iszappal, sűrű növényzettel telített vize akadályozta a haladását, de szerencséire, épp jöttek az őszi esők, amelyek annyira felduzzasztották, hogy át tudott vergődni rajta. Itt persze kérdezősködni se állt meg, mert attól félt, a mocsár feltartóztatja, akár örökre foglyul ejti, és akkor sose jut el végcéljához, valami nagyobb, bő vízü folyó rokonhoz, vagy terjedelmes, nagy mélységű állóvízhez.

Persze, jó szokását továbbra se adta fel, változatlanul csobogott, csacsogott továbbra is. Már nagy utat tett meg, amikor maga fölül egyszer csak ismeretlen eredetű berregést hallott. Váratlanul egy nagyobb árnyék tűnt fel, majd egy hatalmas szerkezet magasodott elébe. Még

a ragyogó napocsát, állandó kísérőjét is eltakarta egy időre.

A hajó - bár a nevét nem ismerte, de attól a hajó még az maradt, ami volt -, nem válaszolt a kérdésére: hova is vezet az a nagy víz, amibe - az úszó, lebegő hajó alatt - most ő is belészaladt?

Mit tehetett mást, most már a nagy vízzel együtt, kettesben folytatták az útjukat. Időközben az ő fodros, hófehér hullámai is egyre nagyobbak lettek, és a hangja is kissé megkomolyodott. Már nem csacsogott, inkább morgott egy kicsit, de azért a tudásvágya, a kíváncsisága nem múlt el.

A sok erőfeszítés és kitartás végül meghozta gyümölcsét. Társával, a széles hömpölygő folyóval együtt elérték a Nagy Vizet, és a valamikori kis patakocska, kacagva, csobogva, örömmel torkollott bele a tengerbe...

Az aranyhal

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren túl, a hármás üveghegyen is túl, túl onnan túl... Megálljatok csak, nem jól kezdettem... Hát: volt egyszer egy király. Magyar király volt az, mert Budán lakott. Melyik volt, nem tudom, elég az, hogy egyszer ez a király az Óperenciás-tengeren túl járt háborúba, s amikor onnét visszaindult, a tengerben meglátott egy aranyhalacskát. - Hej - mondta a király -, ha ezt hazavihetném

a leányomnak! Nosza, egyszeriben hálót eresztenek a tengerbe tízen is, húszan is, s kifogták az aranyhalacskát. Vagy örült, vagy nem a király, de a királykisasszonynak, mikor meglátta az aranyhalacskát, még a könnye is kicsordult szertelen örömeiben. Aranytálba tette az aranyhalacskát, s nézte, nézte, folyton nézte, amint úszkált, fickándozott a vízben. Hanem egyszerre csak nőni kezdett a halacska, nőtt, nőtt, s akkorára növekedett, hogy nem fért el a tálban. - Jaj, Istenem, nagyobb tál kéne! - mondotta a királykisasszony. - Édesapám, van-e nagyobb aranytál? - Van, lelkem, leányom, száz is, de egyebet mondok én neked. Ásatok a Margit-szigeten halastavat, annak a fenekét, oldalát kristályüveggel kirakatom, ott lesz csak igazi jó helye. Még egy nap sem telt belé, nagy tavat ásatott a király, a tónak fenekét, oldalát kristályüveggel kirakatta, csináltatott rá aranycsorgót, azon csorgott a tóba a Duna vize. Az aranyhalat a tóba eresztették, de aznapról fogvást nem is volt a palotában maradása a királykisasszonynak: minden áldott nap átcsónakázott a szigetre, s nézte, nézte az aranyhalat. Na, telt-múlt az idő. Egyszer rettentő égiháború kerekedik, csurog az eső, mintha dézsával öntenék, megárad a Duna, kicsap a szigetre, s úgy elsöpört mindent, de mindent, hogy csak a kopasz föld maradt. Azám, elvitte az aranyhalat is. Hej, Istenem, Istenem, édes jó Istenem, búsult a királykisasszony, éjjel-nappal hullott a könnye, mint a záporosó, hiába vigasztalták, hiába hoztak minden szépet, minden ékeset, ami csak volt kerek e földön - azt mondta: - Sírok, sírok, mindég sírok, amíg az én kedves aranyhalam meg nem kerül. Mondjam, ne mondjam, ha nem mondom, úgyis tudjátok: búsult a király is, félt, hogy kifogy egyetlen leányából. Nosza, kihirdettette az országban, hogy aki megtalálja az aranyhalat s elevenen Budára hozza, annyi aranyat ad, hogy a hetvenhetedik unokája is négylovas hintón járhat. Bezzeg hogy halászni indult minden lélek, még az is, aki annak előtte nem halászott, különösen a Duna s a Tisza mentén. Csak egy halászlegény akadt, egy Tisza menti halászlegény, aki egész nap a Tiszán csónakázott, de a hálóját ki nem vetette, csak búsult, szomorkodott. Azért búsult, azért szomorkodott ez a halászlegény, mert nem adták neki azt a leányt, akit szeretett, s aki igaz szeretettel volt őhozzá. Meghiszem, hogy nem adták: nagyúri kisasszony volt az a leány, Tisza mentén a leggazdagabb földesúrnak a leánya! No, ha a király búsult a leánya miatt, búsult ám a halászlegény miatt is az apja. Eleget mondta, de hiába mondta: - Tedd le az eszedet arról a leányról, fiam! Nem való az szegény legénynek. Beszélhetett annak, akár a süketnek, nem hallotta, s minden este üres tarisznyával tért haza. Bizony, ha üres tarisznyával, annál több halat fogott az öreg. Egy nap azonban megesett, hogy csak egy halat fogott, hanem ez elég is volt, mert akár hiszitek, akár nem, az aranyhal volt ez. Hej, uramteremtőm, volt öröm, de mekkora! - No, fiam, ne búsulj - mondotta az öreg -, kifogtam az aranyhalat! Jere, vigyük Budára. Mindjárt nekicihelődtek, s addig mentek, mendegéltek, míg Budára nem értek. Ott mindjárt a király színe elé vezették, s mikor a király meglátta az aranyhalat, nagyot kiáltott, hogy megrezdült belé a palota. Abban a pillanatban beszaladt a

királykisasszony, s alig tudták felmosdatni, úgy elájult a szertelen örömtől. Bezzeg volt becsülete az öreg halásznak meg a fiának. A király az asztalához ültette, s három napig el sem eresztette. Akkor méretett a kincseskamarából hat szekér aranyat: mind a hat elé hat ökröt fogtak, s úgy vitték a Tisza mentére, a vén halász kunyhójához. Hm, de az arany mellett még egy falut is adott a király az öreg halásznak, s nemességre emelte a jobbágyorsból! Mindjárt más nevet is adott a falunak a király. Azt mondta: mától fogva Halász legyen a falu neve, de még a tied is, öreg! No, mikor ezt megtudta a földesúr, egy szó nem sok, annyit sem szólt a fiatalok dolgába, hanem nagy hirtelen papot hívatott, s csaptak olyan lakodalmat, hogy hét álló hétig nem szakadott vége. Akkor a fiatalok dióhéjba kerekedtek, s a Tiszán leereszkedtek. Így volt, vége volt, mese volt.

Mester Györgyi: A csodatévő Flóra-kút

A városka házaiba, annak idején, amikor ez a történet játszódott, még nem volt bevezetve a víz. A szomszédok nedűt akkoriban artézi kútról hordták a település lakosai. A friss vízért nap mint nap el kellett gyalogolniuk a központi térre, ahol a híres, vöröskőből faragott, nagy kút terpeszkedett.

Néha sok ember, egész sorok kígyóztak előtte, hiszen az ebéd elkészítéséhez, a lurkók mosdatásához, a ruhák tisztántartásához rengeteg vízre volt szükség. Ahol nagy munkabírású háziasszony, vagy erős férfiember, netán edzett kamaszok, serdülő, fiatal fruskák voltak a háznál, mindig akadt valaki, aki elment vízért, és a súlyos vödörket hazacipelte.

A városkában csupán egyetlen százéves asszony élt, aki - magas kora miatt -, bizony már nem volt olyan fürge, mint fiatal menyecske korában, ezért igen nehezebbé esett kijárni a kúthoz. Míg eleinte nagy fáradtsággal hazacipelte a teli favödört, idővel egyre ritkábban látták a kút közelében.

Pletykálás közben, valamelyik asszony megkérdezte: nem tudjátok, mi lelta a Juliska nénit, napok óta nem láttam?

De a többiek sem tudtak semmit róla, és a fáradságot se vették maguknak, hogy rányissák az ajtót az idős mamókára. Egyes-egyedül egy félárva, bicegős lánynak, Flórának jutott az eszébe, hogy meglátogassa.

Talán már szenved a szomszédjától, vagy szomszédja is halt - gondolta. Miért ne segítsek rajta, ha tehetem? Én legalább még járóképes vagyok.

Amikor belépett az öregasszony házába, a félhomályban alig tudta kivenni a nagy dunyha alatt összekuporodva meglapuló, soványka testet. Az ágyhoz lépve látta, a matrónának le vannak hunyva a szemei, és halkán nyögdécsel. Szemébe tűnt, hogy a szobában egyetlen edényben sem volt víz, és már a favödör is megrepesztett a szárazságtól.

Mivel egy korty víz sem volt a háznál, nem tétovázott, fogta a magával hozott vödörét, és amennyire csak telt bicegős lábától, szaladt a kúthoz. Szerencsére, nem kellett soká várakoznia, hamarosan megtelt a nagy vödör. A házba visszatérve megitta az anyókat. Az első kortyok után a néne hálás szemmel nézett a lányka arcába: te vagy az, kis Flóra? Az életemet mentetted meg. Bárcsak én is tehetnék érted valamit! Ez a víz nekem életet adott, neked is kell, hogy segítsen. Emberséges voltál velem, ezért azt kívánom, gyógyuljon meg a lábad, legyen olyan egészséges, mint a legszebben táncoló lányoké a faluban. Menj vissza a kúthoz ma éjjel. Ereszd meg a vizet, és amikor a holdfény első sugara megcsillan rajta, meríts belőle. Locsold rá a fájós, bicegős lábadra, azután pördülj egyet. Egyet se félj, nem leszel többé bicebóca.

A lány elmosolyodott, hitte is, meg nem is, amit az öregasszony mondott, de odahaza csak nem hagyta nyugodni a dolog. Le sem vetkőzött, és amikor a többiek már az igazak álmát aludták, ő észrevétlen kisurrant a házból. Az éjszaka leple alatt visszaosont a kúthoz.

Sötét volt, kicsit félt is, de szerencsére ilyen későn már nem járt senki az utcán. A hold épp akkor bújt ki egy felhő mögül, amikor a kúthoz ért. Az első holdsugár már a kútból csobogó vízsugarat érte. A vizet felfogta a korsójába, majd nem messze a kúttól, ráöntötte a bicegős bal bokájára. Azután önkéntelenül pördült egyet. És láss csodát, nem bicegett többé egy szemernyit sem!

Hogy a holdfény tette-e, vagy a Föld gyógyító erejével telített, kristálytisza víznek volt ilyen varázsereje, sohasem derült ki. Tény azonban, hogy a szomszédoktól megmentett hálás anyóka kívánsága valóra vált. Flóra egészséges lett, sohasem bicegett többé, és mivel mindenkinek elmesélte az éjszakai csodát, róla nevezték el, s lett később a kútból Flóra-kút.

Móra Ferenc: Nagymosás volt nálunk

- Apu, új játékot tudok - ugrott a nyakamba valamelyik nap a kislányom. Aput majd a hideg lelte ki örömeiben.

- Félek én attól, lelkem - mondtam neki ijedten -, mindig rossz vége van annak, ha te új játékot tudsz. Tán már megint locsolót csináltál a cylinderemből?

- Ó, dehogy! - kacagott Panka olyan vidáman, hogy még az óra sétálója is sebesebben sétált örömeiben. - Ez nem olyan játék, hiszen azt anyukámtól tanultam.

- Micsoda játék az? - kérdeztem még ijedtebben.

- Nagymosás.

Erre én úgy elpittyesztettem a számat, hogy az óra sétálója is lassúbbra fogta a sétát elszomorodtában.

- Nem szép játék. Anyukád is jobban tenné, ha nem játszana olyant.

No, ennél egyéb se kellett Pankának. Jaj, hogy ez az apu mindig csak ilyeneket mond. De most már csak azért is megmutatja, milyen gyönyörű játék az a nagymosás.

Másnap reggel annyi volt a babaszennyes a konyhában, hogy nem tudtam tőle kiférni az ajtón.

- Ejnye, fiam, micsoda munka ez - morogtam bosszúsan -, úgy kell átmászni az embernek ezen a ruhahegyen, mint hangyának a vakondtúráson.

- Hja, kérem - rakta Panka csípőre a kezét -, így van ez, mikor nagymosás van a háznál! Nem baj, no, én jó nevelésű apa vagyok, hanem az már igazán zokon esett, mikor ebéd után hiába hívtam Pankát szappanbuborékot fújni. Az szokott a rendes ebéd utáni szórakozásom lenni, hogy Pankával telecsepegtetjük a szőnyeget, és aztán anyuval összeveszünk érte.

Egész elszomorodtam, mikor Panka azzal fizetett ki:

- Hogy is ne, éppen most érünk rá az ilyen bolondságra, mikor nagymosás van a háznál.

- No jó, majd estére - biztattam magamat. De nincs az az igazi mosóasszony, aki olyan jóízűeket nyögjön, mint Panka vacsora után:

- Jaj, csak keserves kenyér a mosónéé. Még az életét is megunja az ember a teknő mellett.

Meg ám, még a mosdó mellett is. Mert ott is hűlt helye volt másnap reggel a szappannak. Az ember ilyenkor nem tehet mást, mint hogy megmosdatja az asszonyt.

- No - mondom -, már mosdani is a szomszédba kell járni.

Mást is akartam még mondani, de akkorra Panka úgy ugrott be a konyhából, mint egy fióktigris, akinek a mamukáját kell védeni, s megcsóválta pirosbabos kendővel hátrakötött fejecskejét.

- Nézze meg az ember, mennyit kötözködik ez az apu! Mosdani lehet szappan nélkül is, de mosni nem lehet.

- Hát már megint nagymosás van nálunk? - felejtettem el a haragomat csodálkozásomban. - Hát van még babaszennyes a világon?

- Az nincs, de szennyes baba van - magyarázta Panka a habos tenyerecskéivel. - Most a babákat mosom sorra.

Hanem a babáknak nyilván nem tetszett annyira a mulatság, mint Pankának. Szólni ugyan nem szóltak semmit, mert nekik nem természetük a panaszkodás, hanem bánatában kinek az orra ázott le, ki meg a szemét felejtette ott a teknőben.

- No, lelkem - kérdem este Pankát -, vége van-e már a nagymosásnak?

- Ó, dehogy, apu, a java még hátra van.

Mikor másnap előkerült, tán még a nyelve is kormos volt.

- Nini, te tán a kéményt mosogattad máma? - kérdeztem tőle.

- Ó, apu, ilyen furcsákat is csak te tudsz kitalálni! Hát már kinek jutna eszébe kéményt mosogatni? Csak a régi bográcsokat hordtam le a padlásról. Annyi volt a korom szegényeken, hogy alig bírtam róluk lefaragni a tortavágó késsel.

De már erre anyuka is az ölébe vette Pankát, s ott cirógatta végig, ahol a leggömbölyűbb. Alig bírtam megvigasztalni szegénykét:

- Nono, csacsikám, hiszen nem olyan nagyon haragszik anyu, csak teszi magát - simogattam meg a szőszke haját.

- Hiszen nem azért sírok én - fuldokolta Panka -, hanem azért, mert már kifogytam minden mosnivalóból.

- Hála legyen az istennek - örültünk meg mind a ketten. Legalább holnap nyugodtan mehetünk kalapot próbálni. (Mink ugyanis mindig együtt próbálunk kalapot az anyukánkkal. Nekem kell kikeresnem, hogy melyik áll neki legrosszabbul. Azt aztán nyugodt lélekkel meg meri venni, mert az mindenki másnak bizonyosan tetszeni fog.) Hát nyugodtan elmentünk, nyugodtan is hazatértünk, csak a nagy csendességen ijedtünk meg az ajtóban. Szakácsnék ott bóbiskolt a konyhaszéken, Panka pedig ott guggolt mellette a földön.

- Mi újság, öreg? - szaladtam oda rosszat sejtve.

Ő pedig boldog mosolygással terjesztette elének a szappanos tenyerét.

- Megint nagymosás volt nálunk!

- Mit mostál már megint, te rosszkor lett?

- Megmostam a lekváros tésztát.

De már erre akkorát kiáltottam, hogy mind a hárman belefehéredtünk, csak Panka tette össze a tésztás kacsóit a maga igazát ismerő lélek nyugalmával.

- Ne haragudj, apukám, nagymama egyszer azt mondta, hogy Félegyházán a lekváros tésztát piszkos tésztának hívják. De a mienk már nem piszkos ám!

